

Dittrich Panka

Ó, anyám!

Ránéztem. Anyám. Ott állt a buszmegállóban, kicsit arrébb tőlem. Ó, anyám! A cigaretta, az a cigaretta, az az állandó gomolygó füst, és ahogy szívta, mélyen be a mellkasába, úgy, hogy még a kifújandót sem akarná kipöfögni. És a füst, az a homályba vesző elegy, megkrákolta még a kócos ősz haját is, így beivódhatott a hajgyökereibe is. Mondhatnám: füstös haj, füstös élet. Igen. Ott állt, és ellepte deréktól felfelé a füsthomály. És ez a füst a maga homályában engem is beterített. Figyeltem. Anyám. Bár ő észre sem vett. Hogyan is akarna észrevenni. Bezzeg én, tetőtől-talpig végigmustráltam. Görbe háta, mint aki örökre a földre akarna borulni, de útközben meggondolta magát. Fekete kopott lakcipője talpszélét ki tudja, miféle sár lepte, hogy ragadt rá, és milyen piszkokat, mocskokat, állati ürüléket, vagy meszes bogarakat taposhatott. Mindegy. Olyan mindegy. Szürke, testhez simuló nadrág, nem, ez a nadrág rajta nem simult, csak tán egykor, és nem biztos hogy rajta, a vékony pipaszár lábánál citerázott az augusztusi szél. Toporgott, és szívta azt a nikotinrudat. Barna anorák kabátja gyűrött ujjába pedig bele-bele kapott újra és újra az az általa gerjesztett füstfelleg. Körmét pedig sárga penésszé szívta az idő, és ott ketyegett benne a sötét lerakódás. A mozdulatai, ahogy

mutató és hüvejkujja közé szorította a cigarettáját, és úgy szipákolta, oly gyorsan szájához dugta, igen dugta, mint az éhes gyermek, aki három hét után végre csokit ehet.

Ó, anyám! Minden egyes slukknál forgatta, nyalogatta a szájában azt a megfoghatatlan vegyületet, az ízt, ezt az aromát, ami számára nem szűnhet soha. Mert a nyálkahártyák bizony megsínylenék. És akkor a tünetek ismét csak a vágyakozás beteljesedésére cigiért kotorászhatnak szakadt zsebében. Ó, anyám. Ott állt, és csak néztem. Néztem, míg úgy nem éreztem, na, most elég.

Elfordultam. Ám ekkor egy másik ember kísértett. A vén lovag, aki pajzán viccekkel szerette volna elcsavarni a „35 éve kendőzött” fejem. De túllőtt a célon. És én finom úrihölgyként (ha nevezhetem így magam) küldtem el a pokol mélységes bugyraiba. De most közelít, és már biztosan a mennyben érzi magát, hogy megint engem láthat. Ránéztem, és oly céltudatosan kaptam el a fejemet, hogy vegye már azt a lapot, hogy nem leszek a barátnéja, még akkor sem, ha kacarásztam a hülye viccein. Kínomban, vagy mert épp jó hangulatban talált. De most nem hiányzott, sőt, sosem hiányzik. Nyelje le a nyálas poénjait az érzelgős vigyorával együtt. Csutakolja más hölgyemény arcikáját csábításra... A múltkor azt csámcsogta, hogy én ki vagyok éhezve rá. Méghogy én, a világra esküszöm, én aztán soha.

Anyám, ó anyám! Nem is értem, minek pottyantam erre a rothadó ganéjkupacra!

És anyám csak pöfékelt, és nyomta, nyomta a csücsöri gomolyfelhőket, mintha erre lett volna teremtőde, másra az égvilágon nem. Én meg nem fordultam a vén lovag felé, még csak véletlenül sem, de ott motoszkált bennem, hogy ó, uram csak a buszon mellém ne üljön, de még csak mellém se álljon! No, nekem belőle egy pillanat is sok, az pedig most megvolt, és biztos voltam benne, hogy a figyelőkéje rám volt kihegyezve. Viszont a múltkori pokol még benne döröghetett, így nem volt benne szikra, hogy hozzám pattanjon, mert pokolra ki szeret jutni általam, na, nem ajánlom senkinek! Erre most meg itt van a vén lovag, hát legyen. Csak ne legyeskedjen körülöttem, mert istenemre mondom, lecsapom!

A busz megérkezett. Középen szálltam fel. Fittyet hányva az öregre, de még anyámra is. Leültem, és a mellettem lévő ülésre tettem a táskám. Pofátlanság vagy sem, kibéreltem azt a helyet is. Jött az öreg, közelített. Ó, anyám! És anyám leült, rá a táskámra, úgy rántottam ki alóla, de kit érdekelt. Az öreg meg majd hanyattesett, úgyhogy felnyerítettem és kiszaladt belőlem: „ó anyám, ez meg itt elesik”. De nem esett el, bukdácsolt hátra, és hátrahagytam én is, ült ahol ült, állt ahol állt. És anyámból ömlött a tömény bagófüst szaga, az orrából, a füléből, az arcából, a szeméből, minden, ami ő volt, bebéelve a nikotin bűdös viharával. Elemeztem szürke arcának szürke görbéit, szürke görbéinek szürke vonásait, és rádöbbenek, hogy nem is hasonlít annyira az anyámra, mint amikor kinn a szabadban a füsthomályban láttam.